

РЕШЕНИЕ

№ 6813

гр. София, 15.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 145 СЪСТАВ, в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: НОРА ВЛ. МАРИНОВА

при участието на секретаря В.

като разгледа докладваното от НОРА ВЛ. МАРИНОВА Гражданско дело № 20221110139052 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на част II, дял I, чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба на „Т., с която са предявени срещу Е. С. С. и М. С. С. субективно и обективно кумулативно съединени осъдителни искове за осъждане на Е. С. С. да заплати на ищеца „Т. сумата от 766,30 лв., представляваща цена на незаплатена топлинна енергия за периода от м.05.2018г. до м.04.2020г., доставена до топлоснабден имот в гр. С., абонатен № ., сумата от 6,82 лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода от м.06.2019г. до м.04.2020г., ведно със законната лихва върху главниците от датата на подаване на исковата молба – 20.07.2022г. до окончателното изплащане на вземанията, сумата от 179,59 лв., представляваща обезщетение за забава при погасяване главницата за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2019г. до 28.06.2022г. и сумата от 1,60 лв., представляваща обезщетение за забава при погасяване на главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода 31.07.2019 г. до 28.06.2022 г. и за осъждане на М. С. С. да заплати на ищеца „Т. сумата от 766,31 лв., представляваща цена на незаплатена топлинна енергия за периода от м.05.2018г. до м.04.2020г., доставена до топлоснабден имот в гр. С., абонатен № ., сумата от 6,82 лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода от м.06.2019г. до м.04.2020г., ведно със законната лихва върху главниците от датата на подаване на исковата молба – 20.07.2022г. до окончателното изплащане на вземанията, сумата от 179,59 лв., представляваща обезщетение за забава при погасяване главницата за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2019г. до 28.06.2022г. и сумата от 1,60 лв., представляваща обезщетение за забава при погасяване на главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода 31.07.2019 г. до 28.06.2022 г.

Ищецът твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с ответниците, в качеството им на съсобственици на топлоснабдения имот, включително като наследници на Г. М. Б., въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези Общи условия е доставил за процесния период на ответниците топлинна енергия, като купувачите не са престирали насрещно – не са заплатили дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение, както и дължимата стойност на услугата „Дялово разпределение“. Твърди, че съгласно общите условия купувачите на топлинна енергия са длъжни да заплащат дължимата цена в 45-дневен срок след изтичане на периода,

за който се отнасят месечните дължими суми, след изтичането на който са изпаднали в забава. Претендира за осъждането на ответниците да заплатят претендираните суми, както и разноски за производството.

В срока по чл. 131 ГПК е депозиран отговор от ответницата Е. С. С. чрез назначения й особен представител адв. Г., с който оспорва предявените искове. Оспорва да е потребител на топлинна енергия, тъй като не е собственик или ползвател на процесния имот. Счита, че цената за услугата дялово разпределение следва да се дължи на фирмата, извършваща услугата дялово разпределение, а не на ищеца. Прави възражение за погасяването на задълженията по давност. Моли за отхвърляне на исковете.

Ответникът М. С. С. не е подал отговор на исковата молба.

Третото лице-помагач на страната на ищеца „Т. взема становище за основателност на предявените искове.

Софийски районен съд, като взе предвид доводите на страните и въз основа на събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правна квалификация чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По иска по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ за цена на топлинна енергия в тежест на ищеца е да установи възникването на облигационно отношение между него и ответниците, по силата на което е претирал и за ответниците е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер, а по иска по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД за цена на услугата дялово разпределение, че в неговия патримониум е възникнало правото да получи стойността на извършената услуга, която за исковия период се равнява на претендирания размер.

По исковете по чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже възникването на главен дълг, изпадането на длъжниците в забава и размера на обезщетението за забава.

При установяване на фактите, за които тежест носи ищецът, ответникът следва да докаже, че е погасил претендираните вземания чрез плащане.

По възражението за давност в тежест на ищеца е да установи настъпването на обстоятелства, обуславящи основание за спиране или прекъсване на погасителната давност по смисъла на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД.

При така разпределената доказателствена тежест и след преценка на събраните по делото доказателства, съдът намира следното:

Ищецът претендира вземания, произтичащи от договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при общи условия.

Разпоредбата на чл. 153 ЗЕ поначало определя като клиент на топлинна енергия собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. Клиент на топлинна енергия за битови нужди може да бъде и лице, което е ползвател на имота и е сключило с топлопреносното предприятие договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят дължи заплащането на цената ѝ – т. 1 от Тълкувателно решение № 2/2017г. на ОСГК на ВКС. Съгласно мотивите на цитираното тълкувателно решение договорът между третото ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, като например откриване на индивидуална партида на ползвателя, но не се презюмира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот. Като се имат предвид посочените разяснения, дадени при тълкувателната дейност на ВКС, съдът приема въз основа на събраните по делото доказателства, обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност, следното: установява се, че с нотариален акт за собственост върху жилище, дадено като обезщетение срещу отчужден недвижим имот за мероприятия по ЗТСУ № ., том ., нот. дело № . от 29.11.1981г., Г. М. Б. (за 1/2 ид.ч.) и ответниците М. С. С. (за 1/4 ид.ч.) и Е. С. С. (за 1/4 ид.ч.) са признати за собственици на следния недвижим имот, представляващ апартамент № 124, бл. 212, вх. „Е“, ет. 4, комплекс „Ф.“, за който по делото няма спор, че е идентичен с процесния имот със съвпадащ адрес и с абонатен номер .. Установява се от представеното по делото

удостоверение за наследници, че Г. М. Б. е починала на 03.07.2018г. и е оставила за свои наследници по закон своите низходящи – ответниците М. С. С. и Е. С. С.. Установява се следователно, че след смъртта на Г. М. Б. ответниците М. С. С. и Е. С. С. се явяват съсобственици на процесния топлоснабден недвижим имот при квоти от по 1/2 ид.ч. (по силата на документа за собственост и на настъпилото наследствено правоприемство), респективно клиенти на топлинна енергия за битови нужди за процесния период и имот и страна по облигационно правоотношение с ищеца с предмет продажбата на топлинна енергия, която се осъществява при общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР (чл. 150 ЗЕ). За периода от м.05.2018г. до смъртта на общия им наследодател на 03.07.2018г. ответниците отговарят в качеството им на собственици на 1/4 ид.ч. от имота всеки и като наследници на задълженията на Г. М. Б. за останалата 1/2 от имота поравно.

За исковия период в сила са били Общи условия за продажба на топлинна енергия от „Т. на потребители за битови нужди в гр. София, одобрени с решение № ОУ-1 от 27.06.2016г. на КЕВР, в сила от 11.08.2016г., които при липса на твърдения и представени доказателства за сключено индивидуално споразумение между страните по реда на чл. 150, ал. 3 от ЗЕ, обвързват страните и без изричното им писмено приемане с изтичане на 30-дневен срок от публикуването им в един централен и един местен всекидневник (чл. 150, ал. 2 ЗЕ).

Установява се от представените писмени доказателства и заключение на СТЕ, че за процесния период сградата, в която се намира имотът на ответника Е. С. С., е била топлоснабдена, както и че в нея е въведена система за дялово разпределение, извършвана за исковия период от третото лице-помагач „Т., избрана от етажните собственици на Общо събрание, проведено на 10.09.2002г., видно от представения протокол от същата дата, като ответникът С. е подписала протокола и подписът ѝ не е оспорен в производството, както и по възлагане на ищеца съгласно сключен договор при общи условия от 03.06.2020г.

Установява се от заключение на изслушаната по делото СТЕ, която съдът кредитира като компетентно изготвена и даваща пълен и обоснован отговор на поставените задачи, че за процесния период ищецът е доставял топлинна енергия до обслужващата сградата, в която се намира процесният имот, абонатна станция, която се е отчитала на първо число на всеки месец чрез сертифициран и преминал метрологичен контрол общ топломер, както и че от доставеното в абонатната станция количество топлинна енергия са отчислявани за сметка на топлофикационното дружество технологичните разходи, по математическа формула, предвидена в приложение към чл. 61, ал. 1, т. 4.1 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007г. и Наредба № Е-РД 04-1/12.03.2020г., верността на който математически модел е проверен от вещото лице.

Като резултат между клиентите на топлинна енергия в сградата, в която се намира топлоснабденият имот се е разпределяло само количество топлинна енергия, реално достигнало до инсталацията в сградата и до техните имоти. В частност, в разглеждания случай се установява от заключението на СТЕ, че за имота на ответника е начислявана ТЕ за отопление на имот за ТЕ, отделена от 2 броя щранг-лири в банята и мокрото помещение без ИРРО, за която е начислявана ТЕ по максимален специфичен разход на сградата по формула, предвидена в чл. 6.5 от Наредба 16-334, точността на който математически модел вещото е проверило и е в съответствие с отразената стойност от ФДР в изравнителните сметки. Начислявана е и ТЕ, отделена от сградната инсталация, разпределяна между абонатите пропорционално на пълните отопляеми обеми на имотите им по проект. Начислява е и ТЕ за БГВ служебно на брой лица с разходна норма 140л/денонощие за 1 бр. потребител поради липса на водомер за топла вода в имота, което е в съответствие с предвиденото в чл. 69, ал. 2, т. 2 от Наредба № 16-334 за топлоснабдяването (отм.), действаща за исковия период. За процесния период не са съставяни главни отчети от ФДР за имота, защото в същия не е имало ИРРО и водомер и не е имало какво да се отчита. Заплащането на топлинната енергия за процесния период се е извършвало на база прогнозни месечни вноски и една изравнителна сметка, чието предназначение е било да коригира прогнозните стойности, така че като краен резултат клиентът да заплати реално доставеното до имота количество топлинна енергия. При отчитане, че за исковия период са спазени техническите нормативи при разпределение на топлинната енергия, съдът приема, че

доставената от топлопреносното дружество топлинна енергия се равнява на сумата от 1533,73 лв. съгласно заключението на СТЕ след отчитане на изравнителния резултат от отоплителните сезони, включени в исковия период – суми за доплащане и сума за получаване. От посочената сума ответникът Е. С. С. като собственик на 1/2 ид.ч. от имота дължи половината или сумата от 766,87 лв.

С оглед извода за основателност на предявения иск за цена на ТЕ в установения за дължим размер, следва да се разгледа своевременно заявеното от ответника Е. С. С. възражение за погасяване по давност на част от вземанията за исковия период. Съгласно Тълкувателно решение от 12.04.2012г. на ОСГТК на ВКС по тълкувателно дело № 3/2011г. задълженията на потребителите на топлинна енергия, представляват задължения за периодично плащане, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време еднородни задължения с посочен в Общите условия падеж, поради което и по отношение на тях е приложима давността по чл. 111, б. „в” ЗЗД. В Общите условия, действали през процесния период, е предвидено, че купувачите са длъжни да заплащат месечните си задължения за доставена топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят (чл. 33, ал. 1 ОУ от 2016г.). Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 от ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения, давността тече от деня на падежа (тъй като срокът е уговорен в полза на длъжника и кредиторът не може да иска предсрочно изпълнение), а съгласно чл. 114, ал. 2 ЗЗД ако е уговорено, че вземането става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало. Като се съобрази изложеното и се вземе предвид, че давностният срок е прекъснат с подаване на исковата молба срещу ответника на 20.07.2022г., както и че в периода 13.03.2020 г. – 20.05.2020 г. същият е спрял да тече на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето (обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), следва, че към датата на подаване на исковата молба – 20.07.2022г. погасени по давност се явяват месечните задължения за периода от м.05.2018г. до м.02.2019г. включително, като последното задължение за м.02.2019г. е станало изискуемо на 15.04.2019г. и след отчитане периода, през който давност не е текла, следва, че вземането за м.02.2019г. се е погасило по давност на 22.06.2022г., т.е. преди подаване на исковата молба. Стойността на погасените по давност вземания за периода от м.05.2018г. до м.02.2019г. включително се равняват на сумата от общо 612,19 лв. (изчислени по стойността на отделните фактури за периода съгласно общата фактура за отоплителния сезон и заключението на вещото лице по СТЕ – 501,84 лв., както и сумата за доплащане за месеците от периода, обхванат от погасителната давност, в размер на 110,35 лв., изчислени съгласно подаденото от ФДР изравнение, отбелязано в общата фактура, за отоплителен сезон 2018г.-2019г., по приетата в същата разбивка по месеци), а за дела на ответника Е. С. С. – на сумата от 306,10 лв. Посочената стойност следва да се извади от установения за дължим от този ответника размер на вземането от 766,87 лв. или дължимата от ответника С. стойност на топлинната енергия за периода от м.03.2019г. до м.04.2020г. се равнява на сумата от 460,77 лв. (766,87 – 306,10). При липса на доказателства за плащане, искът за цена на топлинна енергия е основателен и следва да се уважи срещу ответника Е. С. за сумата от 460,77 лв. за периода от м.03.2019г. до м.04.2020г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 20.07.2022г. до окончателното изплащане на вземането, като се отхвърли за разликата над сумата от 460,77 лв. до пълния предявен размер от 766,30 лв. и за периода от м.05.2018г. до м.02.2019г.

По иска за установяване на акцесорното задължение за мораторна лихва върху главницата за цена на топлинната енергия в тежест на ищеца е да установи наличието на главен дълг и изпадането на длъжника в забава за плащането му. Съгласно приложимите към процесния период ОУ от 2016г. (чл. 32, ал. 1 и ал. 2) месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 71 от Наредбата за топлоснабдяването (по прогнозно количество), се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача, а месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 73 от Наредбата (на база

реален отчет), се формира въз основа на определеното за него реално количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача. В ал. 3 на чл. 32 от ОУ от 2016г. е предвидено, че след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Съгласно чл. 33, ал. 2 клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, а съгласно ал. 4 на чл. 33 продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2. В случая се установява, че за процесния период месечната дължима цена се е определяла по прогнозно количество, както и че ответникът не е заплатил месечните суми в предвидения в чл. 33, ал. 1 ОУ 45-дневен срок. Тъй като се касае за прогнозно определяне на месечните задължения обаче, съгласно предвиденото в чл. 33, ал. 4 ОУ обезщетение за забава в размер на законната лихва се начислява само за задълженията по чл. 32, ал. 3 ОУ (върху стойността на общата фактура след изготвяне на изравнителни сметки), а падежът на плащане на това задължение настъпва съгласно чл. 33, ал. 2 ОУ в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В случая 45-дневният срок за плащане на общото задължение за отоплителен сезон 2018г.-2019г. (за необхванатия от погасителна давност период) е настъпил с изтичане на 45-дневен срок след периода, за който се отнасят, т.е. на 17.06.2019г. (първият присъствен ден след изтичане на срока в неприсъствен ден), а за отоплителен сезон 2019-2020г. – на 15.06.2020г. Видно от представените от ищеца писмени доказателства (обща фактура) и от третото лице-помагач изравнителни сметки, в срока по чл. 33, ал. 2 от ОУ не е била изготвена нито изравнителна сметка, нито издадена обща фактура за съответния период, поради което и разпоредбата на чл. 33, ал. 2 ОУ, отнасяща се до изпадането на длъжника в забава не може да се приложи. Съответно за изпадането на ответника в забава за плащане на цената на топлинната енергия ищецът е следвало да се докаже отправяне на покана (чл. 84, ал. 2 ЗЗД) за плащане на общата фактура, издадена след уговорения и поради това неприложим в ОУ срок, но такава ищецът не твърди и не доказва да е отправил. С оглед изложеното предявеният иск за заплащане на обезщетение за забава върху цената на топлинната енергия срещу ответника Е. С. С. е изцяло неоснователен и следва да се отхвърли.

Услугата „Дялово разпределение“ е поначало възмездна (арг. от разпоредбата на чл. 140, ал. 5, т. 8 ЗЕ) и се извършва съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 2 ЗЕ от топлопреносното предприятие или по възлагане на лице, включено в регистъра по чл. 139а ЗЕ, каквото е третото лице-помагач. Отношенията между топлопреносното предприятие и топлинния счетоводител се уреждат от договор със съдържание, предвидено в чл. 139в, ал. 3 ЗЕ, като етажните собственици могат да изберат лице, за извършване на услугата дялово разпределение – чл. 139б, ал. 1 ЗЕ.

Съобразно действалите за периода ОУ за продажба на топлинна енергия купувачите на топлинна енергия, какъвто е ответникът Е. С. С., заплаща на продавача стойността на услугата „дялово разпределение“, извършвана от избрания от тях търговец (чл. 22, ал. 2 ОУ от 2016г.), която включва цена на обслужване на партидата на клиента, включваща изготвяне на изравнителна сметка и цена за отчитане на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота, по ред и начин, определен от продавача и обявен по подходящ начин на купувача (чл. 36 ОУ от 2016г.), с оглед на което са неоснователни възраженията на ответника С. срещу материалноправната легитимация на ищеца като носител на спорното вземане за цена на услугата дялово разпределение.

Установява се по делото, че за процесния период дяловото разпределение е извършвано от третото лице-помагач „Т“, както и по силата на възлагане от ищеца въз основа на сключения договор от 03.06.2020г. Стойността на услугата за исковия период от м.06.2019г. до м.04.2020г. (който не попада в обхвата на погасителната давност) съгласно неоспореното заключение на съдебно-счетоводната експертиза, се равнява на сумата от 13,64 лв., а за припадащата се на ответницата част – на сумата от 6,82 лв., за която сума е предявен искът срещу нея, поради което и същият се явява изцяло основателен и следва да

се уважи, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 20.07.2022г. до окончателното изплащане на вземането.

Неоснователен се явява предявеният иск за обезщетение за забава върху установеното в процеса задължение за такси за дялово разпределение. Поставянето на длъжника в забава за заплащането на таксите за дялово разпределение не е доказана по делото при носена от ищеца тежест за това, тъй като ОУ не установяват срок за заплащане на тези задължения, а ищецът не е доказал какъв е определеният от него ред за заплащане на таксите, към който препраща уговорката в чл. 36 от ОУ от 2016г., нито е отправил покана за заплащането им. Поради изложеното не се установява ответникът да е изпаднал в забава преди подаване на исковата молба като предпоставка за дължимост на това вземане и искът, предявен на това основание, срещу ответника Е. С. С. следва да се отхвърли като неоснователен.

Ответникът М. С. С. не е подал отговор на исковата молба в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК и не са е явил в проведеното на 02.11.2023г. съдебно заседание, за което е бил редовно призован, без да сочи уважителни причини за това и без да е направил искане за разглеждане на делото в негово отсъствие, въпреки че с разпореждането от 15.12.2022г. са му съобщени последиците от тези процесуални бездействия.

Съдът като взе предвид посочените обстоятелства и като съобрази изричното искане на ищеца за постановяване на неприсъствено отношение срещу ответника М. С. С., както и че от представените с исковата молба доказателства се установява вероятната основателност на предявените искове, намира, че са налице предпоставките на чл. 238, ал. 1 ГПК и чл. 239 ГПК за постановяване на неприсъствено решение срещу този ответник.

При този изход на спора право на разноски имат и двете страни. Ищецът е претендирал и доказал извършването на разноски в размер на 76,34 лв. – държавна такса, 300 лв. – депозит за СТЕ и 250 лв. – депозит за ССЧЕ. В производството ищецът е бил защитаван от юрисконсулт и е претендирал заплащане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК (ред, ДВ, бр. 8/2017г.), на сумата от 100 лв. на основание чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 ЗПП. Или разноските на ищеца се равняват на сумата от общо 726,34 лв., касаещи исковете срещу двамата ответници. С оглед уважаването на исковете срещу ответника М. С. С. същият следва да заплати на ищеца на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК половината от посочените разноски или сумата от 363,17 лв. Спрямо ответника Е. С. С. признатите разноски се равняват на сумата от 763,17 лв. (като към сумата от 363,17 лв. се прибавят разноските за назначаване на особен представител на този ответник в размер на 400 лв.). Съразмерно на уважената част от исковете срещу ответника С., на ищеца се следват разноски от този ответник в размер на 373,94 лв., които следва да му се присъдят на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК.

Така мотивиран, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Е. С. С., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. С., да заплати на „Т., ЕИК ., с адрес и седалище на управление: гр. С., на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ сумата от 460,77 лв., представляваща цена на незаплатена топлинна енергия за периода от м.03.2019г. до м.04.2020г. за топлоснабден имот, находящ се в гр. С., абонатен № ., сумата от 6,82 лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода от м.06.2019г. до м.04.2020г., ведно със законната лихва върху главниците от датата на подаване на исковата молба – 20.07.2022г. до окончателното изплащане на вземанията, както и на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК сумата от 373,94 лв., представляваща разноски за производството, като ОТХВЪРЛЯ иска за цена на топлинна енергия за разликата над сумата от 460,77 лв. до пълния предявен размер от 766,30 лв. и за периода от м.05.2018г. до м.02.2019г., както и исковете по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 179,59 лв., представляваща обезщетение за забава при погасяване главницата за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2019г. до 28.06.2022г. и за сумата от 1,60 лв., представляваща обезщетение за забава

при погасяване на главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода 31.07.2019г. до 28.06.2022г.

ОСЪЖДА М. С. С., ЕГН *****, с постоянен адрес: с. Г. да заплати на „Т. на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ сумата от 766,31 лв., представляваща цена на незаплатена топлинна енергия за периода от м.05.2018г. до м.04.2020г., доставена до топлоснабден имот в гр. С., абонатен № ., сумата от 6,82 лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода от м.06.2019г. до м.04.2020г., ведно със законната лихва върху главниците от датата на подаване на исковата молба – 20.07.2022г. до окончателното изплащане на вземанията, на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от 179,59 лв., представляваща обезщетение за забава при погасяване главницата за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2019г. до 28.06.2022г. и сумата от 1,60 лв., представляваща обезщетение за забава при погасяване на главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода 31.07.2019 г. до 28.06.2022 г., както и на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК сумата от 363,17 лв.

Решението е постановено при участието на третото лице-помагач на страната на ищеца „Т., ЕИК 130036512, със седалище и адрес на управление: гр. С..

Решението, в частта с която са уважени предявените искове срещу ответника М. С. С., не подлежи на обжалване на основание чл. 239, ал. 4 ГПК, а в останалата част – по предявените искове срещу ответника Е. С. С. подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____